

HANDLÄGGARE/ENHET
Ekonomisk politik och
arbetsmarknad
Ulrika Vedin

DATUM
2013-12-05

DIARIENUMMER
20130409

ERT DATUM
2013-09-25

ER REFERENS
Dnr A2013/3637

Arbetsmarknadsdepartementet
103 33 STOCKHOLM

LOs yttrande över promemorian *Åtgärder inom aktivitetsstödet m.m.* (Ds 2013:59)

LO tar i detta yttrande ställning till de viktigare förslagen som läggs fram i Arbetsmarknadsdepartementets promemoria *Åtgärder inom aktivitetsstödet m.m.* (Ds 2013:59). De förslag som LO tar ställning till sammanfattas i yttrandets inledande del. LO motiverar därefter sina skäl till gjorda ställningstaganden och pekar i samband med det på andra möjliga vägval.

Sammanfattning av LOs synpunkter:

- LO *anser* att regeringen måste göra en konsekvensanalys och ta fram en handlingsplan för att snarast komma tillrätta med de stora implementeringsproblemen inom arbetslöshetsförsäkringen. Innan dess kan liknande åtgärdsregler inte införas inom aktivitetsstödet.
- LO *anser* vidare att regeringen särskilt måste analysera och skjuta till resurser så att Arbetsförmedlingen och a-kassorna har goda förutsättningar att leva upp till sitt större ansvar.
- LO *har inga principiella invändningar mot* förslaget om att varning och avstängning från ersättning ska gälla inom aktivitetsstödet.
- LO *har inga principiella invändningar mot* förslagen om att *misskötsel av arbetssökandet, förlängning av tid i arbetslöshet* respektive *orsakande av arbetslöshet*, utan giltig anledning, ska leda till åtgärd (sanktion).
- LO *har inga principiella invändningar mot* förslaget om att det ska vara åtgärdsgrundande för programdeltagare att medvetet eller av grov vårdslöshet lämna oriktiga eller vilseledande uppgifter om förhållanden av betydelse för rätten till ersättning.

POSTADRESS 105 53 Stockholm
BESÖKSADRESS Barnhusgatan 18
TELEFON 08-796 25 00 TELEFAX 08-24 52 28
E-POST mailbox@lo.se HEMSIDA www.lo.se
ORGANISATIONSNUMMER 802001-9769
BANKGIRO 368-4834 PLUSGIRO 8 50-8

Landsorganisationen i Sverige

- LO *föreslår* att åtgärdssystemen för *misskötsel av arbetsökande, förlängning av tid i arbetslöshet* respektive *orsakande av arbetslöshet* likriktas inom arbetslöshetsförsäkringen och aktivitetsstödet.
- LO *har principiella invändningar mot* förslagen om åtgärdssystem vid *misskötsel av arbetsökandet, förlängning av tid i arbetslöshet* respektive *vid orsakande av arbetslöshet*.
- LO *föreslår* att arbetsökande som påbörjar en arbetsmarknadsutbildning, inklusive förberedande utbildning, bör ges rätt att slutföra den innan han eller hon börjar ett lämpligt arbete.
- LO *avstyrker* förslaget om godtagbart skäl för att inte aktivt söka arbete inom aktivitetsstödet.
- LO *tillstyrker* förslaget om att begreppet lämpligt arbete ska ha samma innebörd för aktivitetsstödet åtgärdsregler som inom arbetslöshetsförsäkringen.
- LO *föreslår* att aktivitetsstödet ska betalas ut av a-kassorna och att Arbetsförmedlingen och a-kassorna ska utgöra kontrollinstanser på samma sätt inom arbetslöshetsförsäkringen och inom aktivitetsstödet.
- LO *avstyrker* därmed förslaget om att behörigheten att besluta om åtgärder inom aktivitetsstödet ska delas mellan Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan. I och med det faller förslagen om rätten att överklaga, utökat tillsynsansvar för Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen respektive behandling av personuppgifter i sin nuvarande lydelse.

Åtgärder inom aktivitetsstödet kan inte genomföras förrän de nya reglerna inom arbetslöshetsförsäkringen har analyserats och fungerar

Från 1 september 2013 gäller nya regler för krav, kontroll och åtgärder (sanktioner) inom arbetslöshetsförsäkringen. LO har tidigare i stort tillstyrkt dessa regelförändringar och därmed gett uttryck för att det är rimligt att åtgärdsreglerna inom arbetslöshetsförsäkringen och aktivitetsstödet samordnas. Utgångspunkten i regeringens promemoria är att liknande krav ska ställas på arbetsökande som uppbär a-kasseersättning och/eller aktivitetsstöd. LO anser att det är en rimlig princip.

LO konstaterar dock att implementeringen av de nya reglerna inom arbetslöshetsförsäkringen har inneburit mycket stora problem för den enskilde såväl som för a-kassorna. Ett mycket större antal underrättelser (AF-meddelanden) än vad regeringen och också a-kassorna hade beräknat har lämnats från Arbetsförmedlingen till kassorna. Det har inneburit en väsentligt ökad administrativ insats från a-kassornas sida. Om detta inte åtgärdas kan det på sikt leda till ytterligare (orimlig) belastning på kassorna.

Samtidigt har informationen från förmedlingens sida, till enskilda arbetssökande varit bristfällig. IAF (2013:25) konstaterar bland annat att Arbetsförmedlingen i september har skickat ett stort antal felaktiga underrättelser till a-kassorna och i 8 000 fall angett fel datum till arbetssökande för när aktivitetsrapporterna ska lämnas in. A-kassorna vittnar om att förmedlingens underrättelser ofta saknade underlag.¹

LO har *inga principiella invändningar mot* de förslag som just principiellt liknar de åtgärdsregler som införts i arbetslöshetsförsäkringen. För att LO ska kunna ställa sig bakom regeringens förslag krävs dock att kontrollsystemets implementering inom arbetslöshetsförsäkringen först utvärderas och förbättras radikalt.

LO *anser* därför att regeringen måste göra en konsekvensanalys och ta fram en handlingsplan för att snarast komma tillrätta med problemen med implementeringen av de nya åtgärdsreglerna inom arbetslöshetsförsäkringen – innan principiellt likvärdiga åtgärdsregler införs inom aktivitetsstödet. Målet ska vara att tydliggöra vad som krävs för att nå ett kontrollsystem med hög legitimitet bland medborgarna och även vilka resurser som krävs för att tillförsäkra arbetssökande en rättsäker, likvärdig och smidig kontroll.

Vilka resursförstärkningar som krävs för att Arbetsförmedlingen och a-kassorna ska kunna leva upp till sina respektive större ansvarsområden, måste alltså stå i särskilt fokus. Regeringen måste också avsätta de resurser som gör att förmedling och a-kassor kan göra välgrundade bedömningar och utredningar om huruvida en arbetssökande har gjort något fel eller inte.

För legitimiteten och tilliten till arbetslöshetsförsäkringen, där det också är rimligt att inkludera aktivitetsstödet, är det avgörande med både regler för krav och kontroll och ömsesidiga åtaganden mellan staten och individen. Individen har ett stort ansvar för att lösa sin arbetslöshetssituation, men staten har också ett stort ansvar för att individen ska ha goda förutsättningar att lyckas med det. Dels genom information om vilka krav som ställs på arbetssökande som gör anspråk på ersättning, dels genom den aktiva arbetsmarknadspolitiken där program och insatser ska stödja individen för att (åter-) få arbete. Det ger arbetslöshetsförsäkringen och aktivitetsstödet legitimitet.

Kontroll kan enklast beskrivas som att systematiskt undersöka att individen (får det stöd och) uppfyller de krav som ställs för att anses stå till arbetsmarknadens förfogande.

¹ IAF (2013:25) *Arbetsförmedlingens och arbetslöshetskassornas implementering av regelförändringarna i arbetslöshetsförsäkringen den 1 september 2013.*

Det idealiska kontrollsystemet resulterar i att den som kontrolleras inte upplever sig som kränkt och att endast ett litet antal arbetssökande drabbas av sanktioner (åtgärder). Stöd, hjälp och kunskap om vilka krav som ställs ska leda till att arbetssökande som regel inte hamnar i situationer som gör att sanktioner sätts in. Ett välfungerande kontrollsystem innebär därmed att endast det fåtal arbetssökande som faktiskt inte står till arbetsmarknadens förfogande identifieras.

LO förordar en arbetslöshetsförsäkring med hög ersättning i kombination med systematisk kontroll utifrån väl avvägda krav och sanktioner. LO anser att de nya åtgärdsreglerna inom arbetslöshetsförsäkringen är rimliga. LO vänder sig däremot mot att dessa kombineras med nedtrappade ersättningsnivåer och ett lågt tak (högsta dagpenning). Det innebär att alla arbetssökande straffas – även när han eller hon gör allt rätt och lever upp till de krav som ställs på att aktivt söka arbete och att delta i insatser och program. Det strider mot att det endast är arbetssökande som inte står till arbetsmarknadens förfogande som drabbas av sanktioner. Detta är en väsentlig skillnad mot den borgerliga regeringens arbetslöshetsförsäkring, som bygger på att alla arbetslösa drabbas av en mycket kraftig sanktion, låg ersättning.

Det allvarliga är härutöver inte de nya kraven och sanktionerna i sig. Det allvarliga är att regeringen har underskattat resursbehoven och att kontrollsystemet har blivit så otympligt och illa fungerande att arbetssökande som uppbär a-kasseersättning har fått mycket svårt att veta vad som krävs för att göra rätt.

Avgörande för en legitim kontrollfunktion är att de krav som ställs på arbetssökande är förståeliga och transparenta, respektive att kontrollen är smidig. Implementeringen av de nya åtgärdsreglerna inom arbetslöshetsförsäkringen pekar på ett allt annat än smidigt införande. Det gör att rättssäkerhet, likhet inför lagen och likvärdig behandling riskerar att sättas ur spel. Det skadar medborgarnas förtroende för både arbetslöshetsförsäkringen, a-kassorna och Arbetsförmedlingen och riskerar att leda till att arbetssökande kommer i kläm.

Navet i kontrollen, att arbetssökande medverkar till att upprätta en individuell handlingsplan tillsammans med Arbetsförmedlingen, har fått en ökad betydelse med de nya åtgärdsreglerna inom arbetslöshetsförsäkringen. Dessa fungerar dock inte tillräckligt väl. Ansvaret för det ligger både hos regeringen och Arbetsförmedlingen. Regeringens ansvar handlar om att se till att tillräckliga resurser ställs till förfogande eftersom det lägger grunden för Arbetsförmedlingens förutsättningar att nå högre kvalitet i handlingsplanerna. Förmedlingen måste också bli bättre på att upprätta handlingsplaner som innehåller konkreta och tydliga krav.

IAF skriver i sin senaste granskning av de individuella handlingsplanerna att de har haft svårt att bedöma om de handlingsplaner som kartlagts är av en sådan kvalitet att de möjliggör för Arbetsförmedlingen att ”genomföra sin uppföljning på ett enhetligt, effektivt och rättsäkert sätt”. IAF säger vidare: ”För att aktivitetsrapporten ska kunna utgöra det verktyg som regeringen avser så krävs det att den individuella handlingsplanen innehåller konkreta krav på den arbetssökandes aktivitet” (IAF 2013:20, s 26).²

En tidigare granskning (Statskontoret 2004:15)³ visade att handlingsplanerna inte fungerade som planerings- eller kontrollinstrument. Intervjuade arbetsförmedlare uppgav då att det höga antalet arbetssökande per förmedlare, som varierade mellan 200 och 500, var ett hinder för kvaliteten i arbetet.

De individuella handlingsplanerna ska åtföljas av att arbetssökande månadsvis lämnar en aktivitetsrapport till Arbetsförmedlingen. Att regelbundet lämna ifrån sig en aktivitetsrapport behöver i sig inte vara dåligt, men ser ut att leda fel och få allvarliga konsekvenser för den enskilde när den individuella handlingsplanen inte fungerar: det blir otydligt vad den arbetssökandes aktiviteter ska bedömas utifrån och vad ifrågasättanden av rätt till ersättning baseras på.

Det måste därför finnas tillräckliga arbetsmarknadspolitiska resurser för att kontrollen av försäkringen ska fungera. Till exempel borde färre arbetssökande per förmedlare prioriteras för att säkerställa att arbetssökande får det stöd och den information som han eller hon behöver.

Goda kontakter och möten mellan arbetsförmedlare och arbetssökande är ett viktigt instrument för att nå både kortare arbetslöshetstider och kontroll. Forslund & Vikström (2011) pekar på att förmedlingsinsatser innebär både stöd och kontroll. Tätare kontakter mellan förmedlare och arbetssökande stärker den enskildes förutsättningar att få arbete eftersom det ger bättre möjligheter att se individens behov av stödjande insatser. Möten och kontakter innebär samtidigt mer kontroll.⁴

Att arbetssökande förväntas klara sig mer och mer själva och att fokus i allt högre grad läggs på att söka arbete på egen hand gör att personliga möten prioriteras ned. Det är inte en positiv utveckling. Mötet är av central betydelse för att få information och kunskap om krav och att medverka till

² IAF (2013:20) *Arbetsförmedlingens arbete med individuella handlingsplaner*.

³ Statskontoret (2004:15) *Individuella handlingsplaner vid arbetsförmedlingen. En utvärdering*.

⁴ Forslund, Anders & Vikström, Johan (2011) *Arbetsmarknadspolitikens effekter på sysselsättning och arbetslöshet – en översikt*, IFAU, rapport 2011:7.

att en handlingsplan upprättas där det konkret framgår vilka krav den enskilde har att förhålla sig till.

LO anser att nya åtgärdsregler inom aktivitetsstödet inte ska genomföras innan regeringen har tagit fram en konsekvensanalys och en plan för att snabbt komma tillrätta med implementeringsproblemen inom arbetslöshetsförsäkringen.

Åtgärdssystem inom aktivitetsstödet

LO *föreslår* att åtgärdssystemen inom arbetslöshetsförsäkringen och aktivitetsstödet likriktas. LO har därmed *principiella invändningar mot* förslagen om åtgärdssystem för misskötsel av arbetssökande, förlängning av tid i arbetslöshet samt orsakande av arbetslöshet.

Åtgärdssystemet inom kategorin *misskötsel av arbetssökandet* föreslås skilja sig åt på två sätt för programdeltagare med aktivitetsstöd och arbetslösa med a-kasseersättning. När programdeltagare missköter sitt arbetssökande för femte gången (eller flera gånger) ska det leda till avstängning i 45 ersättningsdagar för varje tillfälle. Rätten till inkomstrelaterat aktivitetsstöd föreslås också gå förlorat. Istället ska aktivitetsstöd på den allra lägsta nivån utgå. Det vill säga på den nivå som gäller för den som inte är berättigad till a-kasseersättning, för närvarande med 223 kronor per dag. För arbetslösa, som en femte gång missköter sitt arbetssökande, gäller hel avstängning från rätt till ersättning till dess att han eller hon har uppfyllt ett nytt arbetsvillkor.

Åtgärdssystemet inom kategorin *förlängning av tid i arbetslöshet* föreslås skilja sig på liknande sätt som vid misskötsel av arbetssökandet (ovan) för programdeltagare med aktivitetsstöd och arbetslösa med a-kasseersättning. När en programdeltagare förlänger sin tid i arbetslöshet för fjärde gången (eller flera gånger) ska det leda till avstängning i 45 ersättningsdagar för varje tillfälle. Rätten till inkomstrelaterat aktivitetsstöd föreslås också gå förlorat. Istället ska aktivitetsstöd på den allra lägsta nivån utgå. För arbetslösa, som en fjärde gång förlänger sin tid i arbetslöshet, gäller hel avstängning från rätt till ersättning till dess att han eller hon har uppfyllt ett nytt arbetsvillkor.

Åtgärdssystemet inom kategorin *orsakande av arbetslöshet* skiljer sig också på liknande sätt som vid misskötsel av arbetssökandet och förlängning av tid i arbetslöshet (ovan) för programdeltagare och arbetslösa. För arbetslösa med a-kasseersättning, som en tredje gång orsakar sin arbetslöshet, gäller hel avstängning till dess att han eller hon har uppfyllt ett nytt arbetsvillkor. För en programdeltagare med aktivitetsstöd föreslås rätten till inkomstrelaterat aktivitetsstöd gå förlorat. Istället ska aktivitetsstöd på den

allra lägsta nivån utgå. Regeringen betonar att denna åtgärdsgrund inom aktivitetsstödet bara kommer att gälla för anställningar inom ramen för ett program. Det antas göra att åtgärdsgrunden blir tillämplig mycket sällan.

Skälen till varför åtgärdsystemet ska vara mildare inom aktivitetsstödet än inom arbetslöshetsförsäkringen motiveras med att aktivitetsstödet inte är kopplat till ett arbetsvillkor utan till deltagande i ett program, och med att hel avstängning inte skulle öka möjligheten för den enskilde att få ett arbete. Regeringen tycks mena att det är nödvändigt att använda vissa ekonomiska sanktioner, men inte hel avstängning, under till exempel resterande programtid eller en viss kalendertid. Regeringen menar att det trots allt är viktigt att programdeltagare som misskött arbetssökandet vid fem eller flera tillfällen, förlängt arbetssökandet vid fyra eller fler tillfällen respektive orsakat arbetslösheten vid tre eller fler tillfällen, stannar kvar i program för att även fortsättningsvis få del av de stöd- och hjälpinsatser som erbjuds. Att få behålla den allra lägsta ersättningen antas bidra till det.

LO håller med om att det är viktigt att en arbetssökande fullföljer det program och de insatser som han eller hon har blivit anvisad samt att det även för programdeltagare är viktigt, om det inte finns godtagbara skäl, att aktivt söka lämpliga arbeten. Garanten för att programdeltagare lever upp till de krav som föreslås måste dock framför allt gå genom högkvalitativa och kompetenshöjande arbetsmarknadspolitiska program.

Risken för att arbetssökande avvisar aktiviteter eller insatser inom ett arbetsmarknadspolitiskt program ökar om aktiviteterna och insatserna upplevs som kränkande eller meningslösa; att de inte leder någonvart. Regeringens stora fokus på coachning, jobbsökaraktiviteter och kartläggning är därför ett problem. De arbetsmarknadspolitiska programmens kvalitet och innehåll måste förbättras. Det skulle minska risken för att programdeltagare drabbas av sanktioner, främst inom åtgärds-kategorin förlängning av tid i arbetslöshet, samtidigt som individens förutsättningar att få arbete skulle stärkas.

Arbetssökande, som vid upprepade tillfällen inte lever upp till de krav som ställs genom den individuella handlingsplanen, ska inte förmås stanna kvar i program genom att få behålla en minimal ersättning. Det underminerar tilliten både till arbetslöshetsförsäkringen/aktivitetsstödet och den aktiva arbetsmarknadspolitiken.

LO anser att det borde ses som lika allvarligt med misskötsel av arbetssökandet, förlängning av tid i arbetslöshet respektive orsakande av arbetslöshet vid upprepade tillfällen inom aktivitetsstödet och arbetslöshetsförsäkringen. Åtgärdssystemen bör därför likriktas med

avseende också på det slutliga steget i åtgärdstrapporna inom respektive åtgärdskategori.

LOs utgångspunkt är att ett väl utformat kontrollsystem leder till att det fåtal arbetsökande som inte står till arbetsmarknadens förfogande identifieras och drabbas av sanktioner. Åtgärdssystemet bör därför inte vara annorlunda utformat inom aktivitetsstödet än inom arbetslöshetsförsäkringen.

Godtagbart skäl inom aktivitetsstödet

LO *föreslår* att arbetsökande som påbörjar en arbetsmarknadsutbildning, inklusive förberedande utbildning, bör ges rätt att slutföra utbildningen innan han eller hon börjar ett lämpligt arbete. Arbetsmarknadsutbildning bör därmed som regel alltid vara ett godtagbart skäl för att inte påbörja ett lämpligt arbete innan utbildningen är klar.

LO *avstyrker* förslaget om godtagbart skäl för att inte aktivt söka arbete inom aktivitetsstödet. Att söka arbete som kan påbörjas när ett program är avslutat bör inte vara fel. LO *tillstyrker* förslaget om att begreppet lämpligt arbete ska ha samma innebörd inom aktivitetsstödet som inom arbetslöshetsförsäkringen.

LO anser att ett förtydligande om godtagbart skäl i första hand måste ta fasta på om en programdeltagare ska avbryta ett program i förtid för att ta ett lämpligt arbete istället för att först avsluta ett påbörjat program.

Om en arbetsökande, genom att slutföra ett program som han eller hon har blivit anvisad till, blir mer "anställbar" är det sannolikt att den sammanlagda arbetslöshetstiden kan bli kortare. Att slutföra program kan vara rationellt i jämförelse med att lämna det för att ta korta, tillfälliga, arbeten. Sannolikheten för det är störst när det gäller arbetsmarknadsutbildning, men även förberedande utbildning som ska leda vidare till andra insatser. Det är därför viktigt att arbetsökande tar del av alla moment och får ett intyg på att utbildningen är slutförd.

LO anser också att det inte kan ställas samma krav på aktivt arbetsökande för programdeltagare och öppet arbetslösa eftersom de befinner sig i olika situationer. Detta bör dock kunna vägas av och bedömas av arbetsförmedlare och framgå av den individuella handlingsplanen.

Vilken myndighet ska besluta om åtgärder inom aktivitetsstödet?

LO *föreslår* att aktivitetsstödet ska betalas ut av a-kassorna och att Arbetsförmedlingen och a-kassorna ska utgöra kontrollinstanser på likvärdigt sätt inom arbetslöshetsförsäkringen och inom aktivitetsstödet. LO *avstyrker* därmed förslaget om att Arbetsförmedlingen ska ges behörighet att fatta beslut om varning och avstängning respektive att Försäkringskassan ska ges behörighet att utreda och besluta om innehållande av ersättning vid avstängning respektive besluta om avstängning när en programdeltagare lämnat felaktiga eller vilseledande uppgifter om förhållanden av betydelse för ersättning.

LO håller med om att hanteringen av aktivitetsstödet behöver effektiviseras. Det skulle dock enklast ske genom att utbetalningen av aktivitetsstödet flyttades från Försäkringskassan till a-kassorna. Grunden för det ligger i att a-kassorna redan idag gör prövningen av om arbetssökande har rätt till ersättning och beräknar dagpenningen, som även ligger till grund för aktivitetsstödet. Dessutom rymms dagar med aktivitetsstöd inom arbetslöshetsförsäkringens ersättningsperiod, vilket gör att antalet dagar med a-kasseersättning och aktivitetsstöd ska samordnas.

LO anser att det utifrån krav om rättssäkerhet, likhet inför lagen och likvärdig behandling vore dåligt med en dubbel beslutsstruktur – en för sanktioner inom arbetslöshetsförsäkringen och en för sanktioner inom aktivitetsstödet – när åtgärdsgrunderna i allt väsentligt harmoniseras. I promemorian föreslås dessutom att en händelse som till exempel inneburit en formell varning inom arbetslöshetsförsäkringen, ska följa med om en arbetssökande går över till ett program och inom ramen för det också missköter sitt arbetssökande och vice versa. Desto viktigare blir det då att samma kontrollinstanser ansvarar för samma moment inom kontrollsystemet.

För LO är det centralt att Arbetsförmedlingen och a-kassorna renodlas som kontrollinstanser framför att Arbetsförmedlingen och a-kassorna ges delvis samma funktioner samt att den tredje instansen, Försäkringskassan, ges en större roll. Arbetsförmedlingens kontroll bör vara att underrätta a-kassorna vid misstanke om att en arbetssökande med a-kasseersättning eller aktivitetsstöd inte står till arbetsmarknadens förfogande. Kontroll i form av utredningar och beslut om a-kasseersättning eller aktivitetsstöd bör a-kassorna ansvara för. För rättssäkerheten är det att föredra att två tydliga kontrollinstanser konsekvent tillämpar regelverket, det vill säga att

Arbetsförmedlingen observerar och följer upp medan a-kassorna bedömer och utreder.

Regeringen skriver (Ds 2013:59, s 116): ”Eftersom kassorna beslutar om åtgärder inom försäkringen kan det hävdas att möjligheten att uppnå en harmoniserad tillämpning av reglerna ökar om kassorna också beslutar om aktivitetsstödet.” Regeringen säger sedan att styrkan i det argumentet faller på grund av att a-kassorna är 29 stycken medan Arbetsförmedlingen är en myndighet. Regeringen går dock inte djupare än så i denna fråga och analyserar därmed inte heller i vilken grad det är rimligt att sanktioner, som grundas på underrättelser från Arbetsförmedlingen till a-kassorna, varierar eller för den delen, varför underrättelser varierar stort inom Arbetsförmedlingen utifrån läns- och arbetsmarknadsområdesnivå. Underrättelser bland ersättningstagare som deltar i externa jobbcoachningsinsatser är också betydligt färre jämfört med bland samtliga (IAF 2013:4).⁵

LO förordar ett sammanhållet system där Arbetsförmedlingen och a-kassorna står för kontrollen samt att nuvarande system förbättras. För det första bör informationen mellan kontrollinstanserna Arbetsförmedlingen och a-kassorna ses över. För det andra bör det ses över om endera kontrollinstansen bör ha ett utökat ansvar i någon del av kontrollen. För det tredje måste det säkerställas att arbetslösa känner till vilka krav som gäller och att det sker kontroll av hur de lever upp till kraven.

Landsorganisationen i Sverige
Stockholm som ovan

Karl-Petter Thorwaldsson

Ulrika Vedin

⁵ IAF (2013:4) *Arbetsförmedlingens underrättelser om ifrågasatt ersättningsrätt 2012.*